

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Idyll (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: "Idyll (DK)", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aarestrup07val-shoot-workid72944.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Idyll

⌘ Rask om Hjørnehuset, som gynger i Solen sit Jernskjold,
Hvor i Vinduet staae særtsnoete, funkende Flasker,
Dreier en Vogn og rullende standser for Døren. De lange,
Smalnedskraanende Sider, den høie, buede Bagsmæk,
Sortindtjæret, beslaaet med Jern og raslende Ringe,
Store, tykmavede Heste forkynde hvorfra den er kommen.
Dog er ei Grønt, ei Kaal, ei glindsende Bøtter med Fløde
Det, den idag har bragt; friskt dufter Høet paa Bunden;
Høit velstoppede Hynder af Krogene løftes iveiret,
Mørkblaaevadmelmeklædte, med røde Fryndser og Qvaste.
Og paa det forreste Sæde den syttenaarige Ungmøe,
Rødmusset, høitidsklædt, selv kjører de vælige Heste,
Holder den lange Tømme, tvundet af kildrende Børster.
Svøben ligger ved Siden, seig, stærk af Vidier flettet.
Skjøndt ei dunet og spæd, dog Rosenhaanden er velskabt,
Og til Farten i Dag behandsket, djærv hvor den griber.
Rundt om Fløielshuen, der samler de glattede Guldhaar,
Solskyggen bøier sig blaa; men om Halsen Silke som Purpur,
Knyttet blødt under Hagen, vifter med flagrende Flipper.
Snever om Arm og Bryst den sorte Trøie sig strammer
Sølverhægtet; og Skjørterne, lagt vel i tusinde Folder,
Halvt kun skjule Læggenes Huld og de yndige Smalbeen.
Neppe har Verten i Huset, der Glassene ordned ved Skjænken,
Sat sin blaalige Næse paa Ruden, og seet hendes Komme,
Før Jernklinken han løfter fra Døren, og kalder sin Gaardskarl:
»Anders,« raaber han, »hei! Lad Hveden ligge paa Loftet;
Søndag er det idag; stærkt lyder den hellige Bimlen.
Og derude holder Jens Peersens Datter fra Taarnby,
Ane, den venlige Glut, som vil tage mig Jacob og Marthe
Ud paa Amagerlandet, at boltre sig der i en Høstak.
152 Selv den knibske Johanne, min Ældste, skal med op at age.
Skynd dig, Anders! løb udenfor, og pas mig paa Vognen.«
Just ifærd med at slubbre af Skaalen sin rygende Kaffe,
Kinden forskrækkelig hoven af sukkersøde Krystaller,
Springer i Veiret af Fryd den smaa, hvidhaarede Jacob,
Løber til Vognen ud, og klapper Hesten paa Laaret.
Anders ham kyler, med jernhaard Næve, paa Ryggen af Dyret;
Der kan han gotte sig nu til Sødskindeparret er færdigt.
Amagermøen med Smiil nu høvisk triner i Stuen,
Hilsen, og faaer et Kys af Konen, dernæst af de Unge.
Drengen kun nikker ad Vinduet ind; han bliver derude.
Tykke Far, med sin Nathue dristig stukken paa Øret,
Slaaer politiske Rynker og griner smørret i Skjægget,
Lister paa Tæerne sig bagom den snakkende Landglut,
Favner det smekke Liv, og trykker paa Munden et Saftkys.
Nu ere Pigerne færdig til Farten; de ile til Døren.
Ane, den smilkende Kudsk, alt sidder med Tømmen og Pidsken;
Derpaa Jomfru Johanne let Vognstigen betræder,
Svinger sig ind, opklapper med Haanden de stoppede Hynder,
Glatte sig Klæderne ned, af Frygt for hæslige Folder.
Ei et Under, at hun er Husets og Faderens Afgud!
Læberne svulme til Kys, Blaaøiet plirer med Elskov.
Kinden er skjønnest just ved en svag, umærkelig Rødme,
Tykt omskygget af Haarets dunkeltglindsende Lokker.
Bleggrøn Pelsen sig snoer, og Shavlet hvidt med en Palmbort.
Men paa den luftige Straahat vugger sig dunkel en Valmu.
Let hun strammer i Luften sin Solskjærms hvidslende Sølvtaft,
Holder den smekke Stang, af Filsbeen dreiet, med Ynde.
Og til Vinduet nu hver Gjenbo styrter med Hastværk;
Drengene standse paa Gaden, og gløe; Skoflækkeren stirrer
Op ifra Kjælderens knækkede Ruder, i Munden en Beegtraad.

See, da hopper i Vognen den lille, alvorlige Marthe;
Tolv Aar gammel, hun alt Husholdningen hjælper at styre,
Maaler om Aften i Pigernes Krukker den skummende Sødmælk,
Strører selv, nu og da, de skrubbede Brædder med Gulvsand,
Vidsker af Bordet, og fylder for Gæsten det blinkende Snapsglas.
Ogsaa besøger hun Skolen; man seer hende vandre med Posen,
153 Propfuld, stukken igjennem af Strikkepindenes Staalspyd;
Tavlen hun holder og Lærebogen kjønt under Armen;
Blaaner paa Ærmet en Blækklat, nu! det følger med Skrivning.
Men idag er hun snørt i sin ny, skotskrudrede Kjortel,
Hviden Modest, og om Æblekinden den rynkede Kyse.
Endelig kommer vor Jacob tilrette med Sædet; hos Ane
Vil han kun sidde, at have et Øie med Hestenes Traven.
Tæt til Vesten af Hvergarn, der prydes med Perlemorsknaver,
Holder han Solbærflasken, bestemt for den gamle Jens Peersen,
Og paa det vaadtnejæmmede Haar, stolt prunker Kasketten,
Lysblaa, med en Dusk, om Skyggen en glindsende Sølvrand.
Vognen rasler afsted; hvor Glutterne hilse og nikke!
Faderen lænet til Gadedørsstolpen, sin Hathue løfter.
Men paa Hjørnet endnu maae Hestene standse, thi Pigen,
Sendt fra forsigtige Moer, dem bringer et Klæde, som Drengen
Skjønt maa binde om Halsen, at ei ham Blæsten forkjøler.
Atter nikker vor Far, og Moderen atter bag Ruden.
Dundrende rulle de bort - Gud glæde dem alle paa Landet!